„CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP” ȘI „FIII LUI DUMNEZEU” LA RUDOLF STEINER

Ioan 1,12 și 1,14 – Logosul solar, Hristosul cosmic, „Eu sunt” și transformarea omului

Studiu explicativ pe baza GA-urilor disponibile în limba română pe SpiritualRS.net

Cele două axe ale studiului

1. Analiza formulei compuse „Și **Cuvântul trup s-a făcut**, iar **câți L-au primit**, **le-a dat putere să fie fiii lui Dumnezeu**”. 2. Ce înseamnă la Steiner a deveni „fiu al lui Dumnezeu”: primirea Logosului, impulsul hristic, dezvoltarea Eului și transformarea spirituală a omului.

Document de cercetare • 16 august 2026

Notă metodologică

Formula analizată unește Ioan 1,14 („**Cuvântul S-a făcut trup**”) cu Ioan 1,12 („celor **câți L-au primit**… **le-a dat putere** să se facă **fii ai lui Dumnezeu**”). Ea nu este un citat biblic literal, ci o reformulare care apropie două versete din același Prolog. Tocmai această apropiere este relevantă pentru Steiner, deoarece în GA 100 el reinterpretează împreună versetele 1–14 și declară că le redă „nu în litera, ci în spiritul său”.

Documentul descrie concepția steineriană; nu presupune că aceasta coincide cu exegeza creștină clasică. Acolo unde Steiner folosește aceeași expresie în sensuri diferite – mai ales „fiu/**fiii lui Dumnezeu**” – sensurile sunt separate explicit.

Cuprins

PARTEA I. Analiza formulei Ioan 1,12 + 1,14 în lectura lui Rudolf Steiner

1. Textul de plecare: două versete unite într-o singură formulă
2. GA 100: Steiner reformulează Prologul „nu în litera, ci în spiritul său”
3. „Cuvântul” = Logosul cosmic și solar
4. „**Cuvântul S-a făcut trup**”: de la Logos la Hristos-Iisus
5. Botezul din Iordan: când intră Hristosul cosmic în Iisus
6. „**Câți L-au primit**”: primirea Luminii și a Logosului
7. „**Le-a dat putere**”: impulsul pentru dezvoltarea „Eu sunt”-ului
8. Manas – Budhi – Atma și „principiul hristic”
9. Prologul lui Ioan ca text de meditație și inițiere

PARTEA II. „Fiii lui Dumnezeu” la Steiner

10. Sensul principal din GA 100: cei care primesc Lumina
11. De la Eul omenesc la „Eul cosmic”: relația omului cu Hristos
12. Impulsul hristic ca eveniment al evoluției omenirii
13. „Fiu al lui Dumnezeu” ca om inspirat de Cuvântul divin – GA 142
14. „**Fiii lui Dumnezeu**” în Legenda Templului – Abel–Set și Cain – GA 93
15. „Fiu al lui Dumnezeu” în limbajul vechilor Misterii – GA 112
16. A deveni urmaș al lui Hristos: dezvoltarea „principiului hristic”
17. Sinteză: ce înseamnă formula în limbaj steinerian

Concluzii

Bibliografie selectivă – SpiritualRS.net

Repere Steiner – apariții și tema conferințelor

„Cuvântul S-a făcut trup… câți L-au primit… fiii lui Dumnezeu” – Ioan 1,12–14

GA 100, Conferința I, Basel, 16 noiembrie 1907 — Prologul lui Ioan: Logos, Lumină și copii ai lui Dumnezeu. SpiritualRS

GA 100, Conferința III, Basel, 18 noiembrie 1907 — Evoluția planetară, Logosul, Eul și „fiii lui Dumnezeu”. SpiritualRS

GA 103, Conferința III, Hamburg, 20 mai 1908 — Logosul solar se încarnează în Iisus din Nazaret. SpiritualRS

GA 103, Conferința IV, Hamburg, 22 mai 1908 — Prologul, Ioan Botezătorul, Eul individual și filiația divină. SpiritualRS

GA 103, Conferința IX, Hamburg, 29 mai 1908 — Hristos-Logosul, Vechiul Testament și evoluția poporului evreu. SpiritualRS

GA 103, Conferința XII, Hamburg, 31 mai 1908 — Inițierea creștină, catharsis, meditație și percepția lumilor spirituale. SpiritualRS

PARTEA I

Analiza formulei Ioan 1,12 + 1,14 în lectura lui Rudolf Steiner

1. Textul de plecare: două versete unite într-o singură formulă

Formula „Și **Cuvântul trup s-a făcut**, iar **câți L-au primit**, **le-a dat putere să fie fiii lui Dumnezeu**” este o sinteză a două propoziții din Prologul Evangheliei după Ioan. Ordinea biblică este inversă: mai întâi Ioan 1,12 vorbește despre cei care Îl primesc și primesc puterea de a deveni **fii ai lui Dumnezeu**; apoi Ioan 1,14 afirmă că „**Cuvântul S-a făcut trup**”.

Într-o lectură creștină obișnuită, aceste versete sunt deja strâns legate: Logosul se întrupează, iar cei care Îl primesc intră într-o relație filială cu Dumnezeu. La Steiner însă, fiecare termen este încărcat cu o semnificație antroposofică suplimentară: „Cuvântul” devine Logos solar; „primirea” devine receptarea Luminii și a impulsului cosmic; iar „**fiii lui Dumnezeu**” sunt descriși în limbajul evoluției Eului.

Cheia de lectură

Citatul este biblic ca vocabular, dar poate deveni profund steinerian prin sensul dat termenilor: Logos – Soare – Hristos cosmic – Eu – evoluție – transformare spirituală.

2. GA 100: Steiner reformulează Prologul „nu în litera, ci în spiritul său”

GA 100 este punctul de plecare cel mai important. În prima conferință din ciclul de la Basel (16 noiembrie 1907), Steiner spune că Evanghelia după Ioan nu poate fi redusă la imaginea unui Iisus pur omenesc. El o citește ca document despre o entitate care cuprinde întregul Pământ și declară că primele paisprezece versete trebuie redate „nu în litera, ci în spiritul său”.

> „nu în litera, ci în spiritul său”
> *GA 100, Conferința I, 16 noiembrie 1907*

În propria reformulare, Steiner apropie exact elementele care apar și în formula analizată: Lumina vine la „oamenii-Eu”; cei care o primesc se manifestă ca „copii ai

lui Dumnezeu”; aceștia sunt născuți „de la Dumnezeu”; iar apoi „**Cuvântul s-a făcut trup**”. Astfel, legătura Ioan 1,12–14 nu este accidentală în lectura lui Steiner, ci face parte dintr-un singur proces spiritual.

> „cei care au primit-o s-au putut manifesta prin ea, ca şi copii ai lui Dumnezeu”
> *GA 100, Conferința I*

Mai mult, Steiner traduce termenii din finalul Prologului prin propria antropologie: adevărul (aletheia) îl leagă de Manas, harul (charis) de Budhi, iar înțelepciunea (sophia) de Atma. În acest fel, Prologul devine pentru el și o hartă a transformării spirituale a omului.

Referință: GA 100, Conferința I – SpiritualRS

3. „Cuvântul” = Logosul cosmic și solar

În GA 103, Steiner explică Logosul printr-o cosmologie solară. Lumea vizibilă ar fi expresia unei realități spirituale; lumina Soarelui este descrisă drept veșmântul fizic al Logosului, iar dincolo de ea ar acționa iubirea divină. Soarele devine astfel simbolul și purtătorul Logosului.

În aceeași schemă, Hristos este legat de suma celor șase Elohimi solari. De aceea „Cuvântul” din Ioan nu este, pentru Steiner, doar o denumire teologică a Fiului, ci o ființă cosmică legată de Soare, de lumină, de iubire și de evoluția întregului Pământ.

GA 100 formulează aceeași idee într-o variantă și mai concentrată: „Spiritul cel mai înalt” legat de Soare și care trimite Eurile spre Pământ este numit, în învățătura ocultă, Hristos. Așadar relația dintre Logos și om este introdusă încă înainte de evenimentul istoric din Palestina: Eurile omenești sunt gândite ca având o legătură originară cu Logosul solar.

Schema steineriană

Soare → Logos → Hristos cosmic → Lumina / iubirea divină → Eurile omenești → posibilitatea primirii conștiente a impulsului hristic.

Referință: GA 103, Conferința III – SpiritualRS

Referință: GA 100, Conferința III – SpiritualRS

4. „**Cuvântul S-a făcut trup**”: de la Logos la Hristos-Iisus

Pentru Steiner, Ioan 1,14 este punctul în care realitatea cosmică a Logosului devine vizibilă în existența pământească. În GA 103, el spune că forța interioară a Soarelui și iubirea Logosului iau formă umană în trupul lui Iisus din Nazaret. De aceea insistă că „Cuvântul s-a făcut carne” este afirmația centrală care deosebește creștinismul esoteric de o gnoză ce ar lăsa Hristosul numai în lumea suprasensibilă.

Dar această formulare trebuie citită împreună cu hristologia mai amplă a lui Steiner. „Hristos” și „Iisus” nu sunt, în biografia sa ocultă, pur și simplu două nume ale aceleiași individualități de la naștere. Hristos este o ființă cosmică; Iisus din Nazaret este purtătorul omenesc pregătit pentru a primi această ființă.

> „Cuvântul s-a făcut carne”
> *GA 103, Conferința III*

Prin urmare, expresia „**Cuvântul trup s-a făcut**” poate funcționa la Steiner ca o formulă condensată pentru coborârea Logosului solar în corporalitatea omenească a lui Iisus.

Referință: GA 103, Conferința III – SpiritualRS

5. Botezul din Iordan: când intră Hristosul cosmic în Iisus

Dacă vrem să precizăm când se produce această „încorporare” în sistemul lui Steiner, trebuie să mergem la Botezul din Iordan. GA 103, conferința a XII-a, spune că partea corporală a lui Iisus din Nazaret, după părăsirea ei de către Eul său, era pregătită pentru ca Logosul solar să pătrundă în ea și să se încarneze timp de trei ani.

Steiner îl numește aici pe Hristos „Eul lumilor” sau „Eul cosmic” și afirmă că, din momentul Botezului, Logosul solar vorbește din corpul lui Iisus. GA 131 formulează și mai categoric distincția: înainte de Botez se poate vorbi despre un Eu omenesc al lui Iisus; după Botez, învelișurile sale nu mai sunt locuite de un Eu omenesc, ci de „o ființă cosmică, Christos”.

> „nu mai sunt locuite de un Eu omenesc, ci de o ființă cosmică, Christos”
> *GA 131, Conferința VII, 11 octombrie 1911*

Consecință pentru citatul analizat

La Steiner, „**Cuvântul S-a făcut trup**” trebuie înțeles în interiorul schemei Hristos cosmic → Botezul din Iordan → corporalitatea lui Iisus → trei ani de activitate până la Golgota.

Referință: GA 103, Conferința XII – SpiritualRS

Referință: GA 131, Conferința VII – SpiritualRS

6. „**Câți L-au primit**”: primirea Luminii și a Logosului

În GA 100, conferința a III-a, Steiner explică direct Ioan 1,12. Lumina emanată de Logosul solar ar fi pătruns progresiv în omenire. În vechime, doar un număr mic de oameni ar fi putut să o primească într-un grad mai înalt. Aceștia sunt cei pe care Steiner îi identifică drept „copiii lui Dumnezeu” sau „**fiii lui Dumnezeu**”.

A „primi” nu este aici doar un act intelectual sau o simplă acceptare doctrinară. Primirea Luminii înseamnă, în vocabularul lui Steiner, că o forță spirituală cosmică poate deveni activă în structura omului. De aceea el leagă imediat acest lucru de cele patru mădulare ale omului – corp fizic, eteric, astral și Eu – și de faptul că Eul se afla încă într-o fază de dezvoltare.

> „Ei erau numiţi «copiii lui Dumnezeu» sau «**fiii lui Dumnezeu**».”
> *GA 100, Conferința III*

Formula „**câți L-au primit**” capătă astfel un sens evolutiv: aceștia sunt oameni în care Lumina/Logosul începe să fie asimilată conștient și în care Eul poate deveni un purtător al acestei Lumini.

> **Referință:** GA 100, Conferința III – SpiritualRS

7. „**Le-a dat putere**”: impulsul pentru dezvoltarea „Eu sunt”-ului

Ce ar însemna, în această schemă, „**le-a dat putere**”? GA 103 oferă răspunsul cel mai clar prin tema „Eu sunt”. Steiner spune că misiunea Pământului este să dea omului deplina conștiență de sine, iar Hristos a adus impulsul necesar pentru ca fiecare ființă umană să poată ajunge la acest „Eu sunt”.

> „Christos a dat impulsul necesar pentru ca fiecare ființă umană să poată ajunge la acest «Eu sunt».”
> *GA 103, Conferința III*

Prin urmare, „puterea” poate fi tradusă în limbaj steinerian ca o forță de individualizare și de trezire spirituală. Omul trece de la conștiința de grup la un Eu individual, liber și conștient. Hristos este prezentat drept forța care conduce acest proces.

Este importantă nuanța: la Steiner, Hristos nu aduce doar o învățătură morală. El introduce în evoluția Pământului un impuls real, cosmic, care modifică posibilitățile de dezvoltare ale omului. De aceea „puterea” de a deveni **fii ai lui Dumnezeu** este, în această interpretare, o capacitate nouă a naturii umane, nu doar un statut religios declarat.

> **Referință:** GA 103, Conferința III – SpiritualRS

8. Manas – Budhi – Atma și „principiul hristic”

În GA 100, Steiner descrie transformarea treptată a omului prin termenii antroposofici Sine spirituală (Manas), Spirit al vieții (Budhi) și Om-spirit (Atma). Corpul astral este transformat în Manas; această transformare se imprimă apoi în corpul eteric, care devine Budhi; iar în cele din urmă transformarea atinge corpul fizic, care devine Atma.

În același context el afirmă că, odată cu Hristos, apare o nouă posibilitate de inițiere și că oamenii trebuie să devină urmașii Săi, dezvoltând „principiul hristic” în ei înșiși. Această afirmație este foarte importantă pentru expresia „**să fie fiii lui Dumnezeu**”: filiația este reinterpretată ca proces de transformare spirituală efectivă a omului.

> „să dezvolte în ei principiul hristic”
> *GA 100, Conferința V*

În acest sens, a deveni „fiu al lui Dumnezeu” nu înseamnă că omul devine identic cu ființa cosmică Hristos. Înseamnă că impulsul hristic lucrează în om și îi transformă treptat structurile inferioare, conducându-l spre natura sa spirituală superioară.

> **Referință:** GA 100, Conferința V – SpiritualRS

9. Prologul lui Ioan ca text de meditație și inițiere

Mai există o dimensiune relevantă: Steiner nu tratează Ioan 1,1–14 doar ca text doctrinar. El îl propune drept substanță de meditație. În GA 100 spune că repetarea zilnică a primelor paisprezece versete poate trezi aptitudini de percepție spirituală; în GA 103, aceeași secțiune a Evangheliei este integrată într-o cale de inițiere creștină.

Prin urmare, Ioan 1,12 și 1,14 au pentru Steiner și o funcție practică. „Primirea” Logosului nu este doar explicată, ci este proiectată ca experiență interioară: textul însuși devine un instrument prin care discipolul ar urma să se deschidă către realitatea spirituală descrisă de Evanghelie.

Rezumatul Părții I

În lectura lui Steiner: Cuvântul = Logosul solar; întruparea = coborârea Hristosului cosmic în Iisus; primirea = receptarea Luminii/Logosului; puterea = impulsul pentru dezvoltarea Eului; „**fiii lui Dumnezeu**” = oameni în care această forță divină poate deveni activă și transformatoare.

Referință: GA 100, Conferința V – SpiritualRS

Referință: GA 103, Conferința XII – SpiritualRS

PARTEA II

„**Fiii lui Dumnezeu**” la Steiner

10. Sensul principal din GA 100: cei care primesc Lumina

În contextul Prologului lui Ioan, sensul cel mai direct este oferit de GA 100: „**fiii lui Dumnezeu**” sunt acei oameni care, într-o etapă veche a evoluției, au primit Lumina ce se revărsa din Logosul solar. Ei se deosebeau de contemporanii lor prin gradul în care puteau purta această realitate spirituală.

Steiner leagă explicit această receptivitate de apariția Eului. Omul este alcătuit din corp fizic, corp eteric, corp astral și Eu, iar ultimul dintre aceste mădulare era încă „tânăr”. „Fiul lui Dumnezeu” devine astfel un om la care principiul spiritual superior poate pătrunde și poate lumina Eul într-o măsură mai mare.

Acest sens nu trebuie confundat cu afirmația creștină clasică despre adopția filială prin har. Steiner îl include într-o istorie ocultă a conștiinței și într-o cosmologie în care Eurile omenești au o relație cu Logosul solar.

> **Referință:** GA 100, Conferința III – SpiritualRS

11. De la Eul omenesc la „Eul cosmic”: relația omului cu Hristos

GA 103 și GA 131 pun față în față două niveluri: Eul omenesc și Eul cosmic. Hristos este prezentat ca „Eul lumilor”, iar după Botezul din Iordan această ființă cosmică locuiește în învelișurile lui Iisus. Omul, în schimb, trebuie să-și dezvolte propriul Eu până la o conștiință liberă și individuală.

Relația dintre ele nu este identitate, ci impuls și participare. Hristosul cosmic aduce pe Pământ forța „Eu sunt”-ului; omul o primește și o dezvoltă în propria individualitate. În limbajul citatului, tocmai aceasta poate fi „puterea” prin care omul devine „fiu al lui Dumnezeu”.

Steiner construiește astfel o verticală: Logosul solar – Hristosul cosmic – Hristos în Iisus – impulsul hristic în omenire – dezvoltarea Eului individual. Filiația este poziționată în interiorul acestei succesiuni cosmico-antropologice.

Referință: GA 103, Conferința XII – SpiritualRS

Referință: GA 131, Conferința VII – SpiritualRS

12. Impulsul hristic ca eveniment al evoluției omenirii

În GA 131, Steiner numește impulsul lui Hristos „evenimentul cel mai profund al evoluției omenirii”. Hristos nu este doar obiectul credinței, ci o forță care intră în istoria cosmică și modifică posibilitățile evolutive ale naturii umane.

După Botez, Hristosul cosmic trece prin existența pământească a lui Iisus și prin Misteriul de pe Golgota. În GA 103, Steiner descrie apoi Hristosul ca revărsându-se în entitatea Pământului. Din acel moment, impulsul nu mai este exterior Pământului: devine, în terminologia sa, o forță activă în organismul spiritual al planetei.

De aici se poate înțelege de ce „**fiii lui Dumnezeu**” pot deveni, în epoca creștină, o posibilitate generală a omenirii. Dacă înainte doar puțini primeau Lumina, după evenimentul hristic impulsul trebuie să devină accesibil treptat tuturor oamenilor.

De la elită spirituală la posibilitate universală

GA 100 vorbește despre puțini oameni vechi care primeau Lumina. GA 103 afirmă că Hristos aduce impulsul necesar pentru ca fiecare ființă umană să ajungă la „Eu sunt”. Această trecere este esențială pentru sensul steinerian al filiației divine.

Referință: GA 131, Conferința V – SpiritualRS

Referință: GA 103, Conferința III – SpiritualRS

13. „Fiu al lui Dumnezeu” ca om inspirat de Cuvântul divin – GA 142

GA 142 arată că Steiner folosește expresia și într-un sens mai vechi, inițiatic. El imaginează un om care nu se conduce numai după percepția senzorială și rațiunea legată de creier, ci ascultă „Cuvântul divin” primit prin inspirație și devine vestitor al substanței divine. Un asemenea om, spune Steiner, ar fi fost desemnat „fiu al lui Dumnezeu”.

> „Un asemenea om ar fi fost desemnat drept fiu al lui Dumnezeu.”
> *GA 142, Conferința III*

Steiner trimite chiar aici la începutul Evangheliei după Ioan. Așadar, pentru el, filiația poate desemna o condiție în care omul devine instrument al unei realități spirituale

ce vorbește prin el. Biografia corporală devine secundară; esențială este originea spirituală a impulsului care se exprimă prin om.

Acest sens completează GA 100: a primi Logosul înseamnă nu doar a fi luminat interior, ci și a deveni purtător și vestitor al Cuvântului divin.

Referință: GA 142, Conferința III – SpiritualRS

14. „**Fiii lui Dumnezeu**” în Legenda Templului – Abel–Set și Cain – GA 93

În GA 93 expresia apare într-un al treilea sens, legat de Legenda Templului. Steiner opune „**fiii lui Dumnezeu**”, urmașii lui Abel–Set, „fiilor oamenilor” sau curentului lui Cain. Primii ar cultiva divinul și atributele spirituale superioare ale omului; cei din urmă ar dezvolta științele, artele și construcția lumii exterioare.

Hristos-Iisus este prezentat drept cel care unește cele două curente. Această utilizare nu este o exegeză directă a Ioan 1,12, dar arată cât de larg este vocabularul lui Steiner. „**Fiii lui Dumnezeu**” poate desemna o linie spirituală a omenirii, nu doar indivizii care primesc Logosul în Prologul lui Ioan.

Este relevant și faptul că Steiner leagă aici natura superioară triplă a omului – Atma, Budhi, Manas – de templul care trebuie construit în interior. Filiația divină și transformarea omului sunt, din nou, apropiate conceptual.

Referință: GA 93, Conferința XIII – SpiritualRS

15. „Fiu al lui Dumnezeu” în limbajul vechilor Misterii – GA 112

În GA 112 Steiner explică faptul că vechile Misterii puteau numi un inițiat „fiu al zeilor” sau „fiu al lui Dumnezeu” după momentul transformator al inițierii. El dă exemplul lui Platon, despre care admiratorii ar fi vorbit ca despre un „fiu al lui Apollo”, adică o personalitate a cărei valoare esențială era atribuită unei origini spirituale superioare.

Această utilizare este importantă pentru cercetarea citatului: la Steiner, expresia „fiu al lui Dumnezeu” nu trebuie citită automat în sensul dogmatic al creștinismului. Ea poate funcționa ca termen tehnic pentru omul care a trecut printr-o transformare inițiatică sau care manifestă în sine o realitate divină.

În același GA, diferența dintre acest limbaj al inițiaților și unicitatea Hristosului cosmic rămâne totuși majoră. Hristos nu este, pentru Steiner, pur și simplu un inițiat superior; este ființa cosmică ce intră în Iisus și traversează Misteriul Golgotei.

Referință: GA 112, Conferința VIII – SpiritualRS

16. A deveni urmaș al lui Hristos: dezvoltarea „principiului hristic”

În GA 100, Steiner spune că oamenii trebuie să fie „succesorii” lui Hristos și să dezvolte în ei principiul hristic. Această formulă arată cel mai clar cum trece de la Hristosul cosmic la transformarea individuală a omului.

Procesul are mai multe trepte. Mai întâi, Eul individual trebuie trezit și eliberat de vechea conștiință de grup. Apoi omul lucrează asupra corpului astral, eteric și fizic, transformându-le în Manas, Budhi și Atma. Hristos este impulsul care face posibilă această cale într-o formă nouă, legată de existența fizică și de conștiența de veghe.

În acest sens, „**fiii lui Dumnezeu**” sunt oameni care nu doar recunosc exterior Hristosul, ci lasă impulsul hristic să transforme structura propriei ființe. Steiner mută astfel accentul de la o afirmație juridică sau dogmatică la un proces de devenire spirituală.

Referință: GA 100, Conferința V – SpiritualRS

17. Sinteză: ce înseamnă formula în limbaj steinerian

Dacă formula analizată este tradusă conceptual în vocabularul lui Steiner, rezultă următoarea succesiune:

Formula biblică	**Sens steinerian**	**GA principal**
„Cuvântul”	Logosul solar; realitatea spirituală cosmică identificată cu Hristos	GA 100; GA 103
„S-a făcut trup”	Logosul/Hristosul cosmic se încorporează în corporalitatea lui Iisus; momentul decisiv este Botezul din Iordan	GA 103; GA 131
„**Câți L-au primit**”	Oameni capabili să primească Lumina/Logosul în Eu	GA 100

„**Le-a dat putere**”	Impulsul hristic care trezește și individualizează „Eu sunt”-ul	GA 103
„**Să fie fiii lui Dumnezeu**”	Devenirea omului ca purtător al divinului; dezvoltare spirituală și transformarea naturii sale	GA 100; GA 142

Într-o singură propoziție, sensul steinerian ar putea fi formulat astfel:

Formulă de sinteză

Logosul cosmic s-a unit cu existența pământească în Hristos-Iisus; oamenii care primesc impulsul acestei Ființe își dezvoltă Eul și își transformă natura, devenind purtători ai principiului divin – „**fii ai lui Dumnezeu**” în sensul evolutiv și inițiatic al lui Steiner.

Aceasta este o formulare explicativă, nu un citat al lui Steiner. Ea sintetizează GA 100, GA 103, GA 131 și GA 142.

Concluzii

1. Formula care unește Ioan 1,14 cu Ioan 1,12 se potrivește foarte bine arhitecturii gândirii lui Steiner, deoarece în GA 100 el tratează primele paisprezece versete ale Prologului ca un ansamblu și le reformulează explicit „nu în litera, ci în spiritul său”.

2. „Cuvântul” este identificat cu Logosul cosmic și solar. Hristos este ființa spirituală legată de Soare, iar întruparea înseamnă coborârea acestei realități în lumea fizică prin Iisus din Nazaret.

3. În sistemul matur al lui Steiner, momentul decisiv al unirii Hristosului cosmic cu Iisus este Botezul din Iordan. După Botez, spune GA 131, învelișurile lui Iisus nu mai sunt locuite de un Eu omenesc, ci de „o ființă cosmică, Christos”.

4. Ioan 1,12 este reinterpretat evolutiv. „**Fiii lui Dumnezeu**” sunt oamenii care primesc Lumina/Logosul și în care Eul poate deveni purtător al acestei forțe. După venirea lui Hristos, impulsul „Eu sunt”-ului trebuie să devină o posibilitate pentru întreaga omenire.

5. „Puterea” de a deveni **fii ai lui Dumnezeu** poate fi pusă, în limbajul lui Steiner, în legătură cu impulsul hristic: forța care individualizează Eul și permite transformarea corpului astral, eteric și fizic spre Manas, Budhi și Atma.

6. Expresia „fiu al lui Dumnezeu” are însă mai multe sensuri la Steiner. Ea poate desemna omul care primește Logosul (GA 100), omul inspirat de Cuvântul divin (GA 142), inițiatul în limbajul vechilor Misterii (GA 112) sau curentul spiritual Abel–Set (GA 93). Aceste sensuri trebuie păstrate distincte.

7. Pentru o analiză de „amprentă steineriană”, simpla citare a Ioan 1,12 și 1,14 nu este suficientă. Indicatorul devine mult mai puternic dacă în context apar simultan teme precum Logosul cosmic, Lumina solară, dezvoltarea Eului, impulsul hristic, transformarea omului sau devenirea spirituală a „fiilor lui Dumnezeu”.

Bibliografie selectivă – SpiritualRS.net

- GA 100 – Cunoașterea lui Hristos. Evanghelia lui Ioan, Conferința I (16 noiembrie 1907)
- GA 100 – Cunoașterea lui Hristos. Evanghelia lui Ioan, Conferința III (18 noiembrie 1907)
- GA 100 – Cunoașterea lui Hristos. Evanghelia lui Ioan, Conferința V (20 noiembrie 1907)
- GA 103 – Evanghelia după Ioan, Conferința III
- GA 103 – Evanghelia după Ioan, Conferința XII
- GA 112 – Evanghelia după Ioan în raport cu celelalte trei Evanghelii, Conferința VIII
- GA 131 – De la Iisus la Christos, Conferința V (9 octombrie 1911)
- GA 131 – De la Iisus la Christos, Conferința VII (11 octombrie 1911)
- GA 142 – Bhagavad-Gita și Epistolele lui Pavel, Conferința III
- GA 93 – Legenda Templului și Legenda de Aur, Conferința XIII

Notă: textele GA 100 provin din cicluri de conferințe păstrate în parte prin notițe ale auditorilor; ediția SpiritualRS include propriile note editoriale privind transmiterea textului. Pentru afirmațiile doctrinare centrale din document au fost coroborate mai multe GA-uri.